

Ontmoet me hier

Maurits Koelewijn

Ontmoet me hier

Copyright ©2016 Maurits Koelewijn

ISBN: 978-90-81994-65-1

Druk: www.pumbo.nl

Foto omslag: Merijn Roubroeks

Met dank aan: Lisanne Verduijn
 Sandra Koelewijn
 Merijn Roubroeks

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een woord vooraf

Het is een koude, zonnige winterdag. Mijn laptop heeft de hele nacht aan het infuus gelegen en is klaar voor een nieuw toertje door de stad. Vandaag ga ik naar een koffiebar aan de Amsterdamse Oosterdokskade. Ik heb daar al eens eerder geschreven aan mijn roman en dat is toen goed bevallen. Met name omdat er relatief weinig ouders met kinderen zijn. Een beetje geroezemoes is heus niet zo erg. Maar als er heel veel kinderen zijn dan kan ik mij moeilijk concentreren. Ik heb ook wel eens in een koffiebar in de Beethovenstraat in Amsterdam-Zuid aan mijn roman gewerkt. Die koffiebar is overgenomen door brugklassers die naast het maken van hun huiswerk ook regelmatig met gekafte boeken, etuis en *iced latte*'s overgooiden en dat niet zonder een hoop gegil en geschreeuw. Niet bepaald een prettig *environment* om je bij te concentreren. Wat me verder goed bevalt aan de koffiebar aan de Oosterdokskade is dat het grote raampartijen heeft en dat je het gevoel krijgt buiten te werken. Dat is op zo'n koude, zonnige winterdag als vandaag heel plezierig.

Toen ik besloot om mijn roman in verschillende koffiehuisen te schrijven, ontstond al snel verwarring over de vraag wat een koffiehuis is. Sommige familieleden en vrienden dachten dat ik in coffeeshops zat en anderen waarschuwden voor de criminele praktijken waarover media berichtten. Al snel werd duidelijk

dat iedereen een heel eigen beeld heeft bij een koffiehuis en het opvallendste is dat zelfs internet geen sluitende definitie geeft. Het heeft mij wat tijd gekost, maar ik denk inmiddels te kunnen vertellen wat een koffiehuis precies is.

DE VERSCHILLENDE SOORTEN KOFFIEHUIZEN:

Vroeger noemde men het koffiehuis ook wel coffeeshop. Tegenwoordig wordt deze term alleen nog gebruikt voor een winkel waar je softdrugs koopt.

Vervolgens heb je het traditionele koffiehuis. Dit koffiehuis wordt met uitsterven bedreigd. Hier draait het niet om het soort koffie dat je drinkt, maar om de mensen. Als je trek hebt kun je een bolletje kaas krijgen. En later op de dag zie je alleen nog pils en bitterballen op de tafeltjes met Perzisch tapijt.

Om het nog wat complexer te maken heb je ook een groep mensen die bijvoorbeeld het beroemde Café Americain en Café De Doelen ‘koffiehuis’ noemen. Dat is ook niet zo gek, want ‘café’ is het Franse woord voor koffie. In dit type koffiehuis treft men vooral een intellectueel publiek.

De term koffiehuis wordt óók gebruikt voor eenvoudige zaken waar mannen van Turkse en Marokkaanse afkomst samen komen.

Op al deze koffiehuizen richt ik mij niét. Tijdens mijn koffietour oriënteer ik mij op de zogenaamd nieuwe, moderne koffiehuizen. Hier valt weer een driedeling te maken tussen de nationale en internationale ketens en de kleine zelfstandigen. Met name de laatste groep is sinds enkele jaren sterk in aantal toegenomen. Als je het mij vraagt heeft dit voor een groot gedeelte te maken met de voorbije crisis. In die periode zijn veel mensen al dan niet gedwongen op zichzelf gegaan. Het succes van de kleine zelfstandigen heeft denk ik ook te doen met de toegenomen behoefte aan kleinschaligheid en authenticiteit. Het ultieme doel voor veel zelfstandigen is het

zelfstandig branden van de allerbeste bonen. Want zelf branden betekent nóg betere kwaliteit bieden én kansen om te groeien. Er zijn in Amsterdam een aantal koffiebranders die zéér veel ontzag en respect verdienen, zowel van collega-barista's als van de koffie-fanatici. De mensen die hier werken hebben ook echt een passie voor het vak en zijn zeer gedreven, vaak ietwat alternatieve figuren. Je zou kunnen zeggen dat het de extremisten onder de koffie-fanatici zijn. In nationale en internationale ketens tref je de gematigden. De mensen die daar werken studeren meestal nog en voor hen is dit gewoon een leuke bijverdienste.

Hoe groot de verschillen ook zijn tussen de ketens en particulieren: hun doelgroep is vrijwel dezelfde. Allemaal moeten ze het hebben van de hoogopgeleide, jonge stedeling. De koffieliefhebbers bezoeken de barretjes om achter hun laptop te schrijven aan een afstudeerscriptie, te werken aan een opdracht op freelancebasis of bij te praten met een vriend of vriendin.

Vanzelfsprekend is dit alles niet op feiten gebaseerd, maar op mijn eigen kleine veldonderzoek. Het kan incompleet zijn en bovendien is de wereld van de barista's en latte-art érg dynamisch. Over vijf jaar kan het wel heel anders zijn. Hoe interessant dit allemaal ook is, ik ga mij weer concentreren op het schrijven hier aan de Oosterdokskade op deze koude, zonnige winterdag.

Maurits Koelewijn

Een

Amsterdam, 8 februari 2016

De massief houten deur van het koffiehuis gaat open. Daar staat Pepijn de Jong. De tweeëndertigjarige dromer, cartoonist en verslaafde koffiebaardmans. Hij wrijft in zijn handen, want o God wat is het koud buiten. Dat hij deze erbarmelijke fietstocht heeft overleefd. Het mag een wondertje genoemd worden.

Natuurlijk is hij ook weer eens zijn handschoenen vergeten. Als Pepijns hoofd niet zou vastzitten, dan was hij die geheid ergens kwijtgeraakt. Deze keer is hij ze echter niet vergeten omdat hij met zijn gedachten bij de wekelijkse boodschappen was. En evenmin was hij de hoogte- en dieptepunten van afgelopen weekend op een rijtje aan het zetten. Was dat het maar. Was het maar zoiets onschuldigs. Pepijn is al dagenlang aan het peinzen over 'de afspraak'. De afspraak houdt hem 's nachts wakker.

De afspraak maakt dat hij urenlang ligt te draaien en te piekeren in zijn bed. Soms knipt hij plotseling rond de klok van drieën zijn nachtlampje aan en grist hij naar een novelle in een stapeltje ongelezen boeken naast zijn bed. Als na een half uurtje lezen zijn oogleden zwaar worden, probeert hij het nog eens. Meestal zonder succes. Als het wel lukt om te slapen droomt hij slecht of wordt hij niet veel later trillend en zwetend wakker van een nachtmerrie. Afgelopen vrijdag besloot hij dat de maat vol was. Hij belde de doktersassistente voor een afspraak en die zei, zo nors en zakelijk als ze altijd is, dat er

nog één plekje vrij was. Vijf over vier. Pepijn kreeg tien minuten de tijd om zijn huisarts te overtuigen van zijn chronische slaapprobleem. Het was even alsof hij opnieuw zijn proefschrift moest verdedigen. De huisarts schreef aarzelend en met gefronste wenkbrauwen de medicatie voor. Het liefst zag hij zijn patiënt wat minder hard werken. Maar de huisarts wist dat hij daar niet over moest beginnen. Pepijn spoedde zich meteen naar de apotheek en vertrouwde erop die avond in een halve narcose te worden gebracht. Hij had nog niet het flauwste vermoeden dat de voorgeschreven medicijnen te licht waren voor zijn zorgelijke brein. Uren en uren heeft hij versuft, maar bij bewustzijn naar het plafond liggen staren. Net zo lang totdat er wat eerste reepjes zonlicht in zijn slaapkamer vielen en het autoverkeer voor zijn deur geleidelijk toenam.

Pepijn heeft de volgende morgen gearzeld of hij de afspraak zou annuleren, want zo ellendig en brak als dat hij zich voelde kon hij toch zeker niets aanvangen? Hij zou een modderfiguur slaan. Een uitgebluste indruk maken, net als die keer dat hij als een bezetene over de avenues van Parijs fietste. Wat hem tegenhield om af te zeggen? Pepijn wist geen goed excuus te bedenken. Wat moest hij zeggen? Dat hij met hoge koorts op bed lag te ijlen? Dat hij zo slim is geweest om rauwe kip te eten en als gevolg daarvan al drie dagen diarree heeft? Moest hij zeggen dat hij gebukt ging onder een migraineaanval? Het was hem er alles aan gelegen om een energieke en onverwoestbare indruk achter te laten en dit zou daarbij niet echt van dienst zijn. Moest hij dan misschien liegen over een sterfgeval in zijn familie? Ook dit was een weinig plausibel idee, dacht hij. Over het algemeen is een afscheid al vijf dagen van tevoren bekend. Pepijn ging zorgvuldig alle opties na en kwam uiteindelijk tot een zeer heldere maar teleurstellende conclusie: afzeggen was onverstandig. Het zou bovendien alleen maar uitstel van executie betekenen. En waarom zou hij na zoveel jaren van onzekerheid en twijfel over zijn toekomst überhaupt dit belangrijke moment voor zich uit willen schuiven? Pepijn zou alleen maar nog langer gebukt gaan